

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. lapkričio 9 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Bendra prieglobsčio ir papildomos apsaugos politika – Trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų reikalavimai – Direktyva 2011/95/ES – 3 ir 23 straipsniai – Valstybių narių teisė palikti galioti ar įtvirtinti palankesnes nuostatas siekiant išplėsti prieglobstį ar papildomą apsaugą tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariams – Vieno iš tėvų pabėgėlio statuso kaip išvestinės teisės suteikimas nepilnamečiam vaikui – Šeimos vienovės išsaugojimas – Vaiko interesai“

Byloje C-91/20

dėl *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis vyriausiasis administracinis teismas, Vokietija) 2019 m. gruodžio 18 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2020 m. vasario 24 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

LW

prieš

Bundesrepublik Deutschland

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kuri sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas L. Bay Larsen, kolegijų pirmininkai K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Regan, N. Jääskinen ir J. Passer, teisėjai M. Ilešič (pranešėjas), J.-C. Bonichot, A. Kumin ir N. Wahl,

generalinis advokatas J. Richard de la Tour,

posėdžio sekretorius D. Dittert, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2021 m. vasario 22 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- LW, atstovaujamo *Rechtsanwalt* F. Schleicher,
- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos J. Möller ir R. Kanitz,
- Belgijos vyriausybės, atstovaujamos M. Jacobs ir M. Van Regemorter,

* Proceso kalba: vokiečių.

- Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,
- Europos Komisijos, atstovaujamos G. Wils ir A. Azema,

susipažinęs su 2021 m. gegužės 12 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,
priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, 2011, p. 9) 3 straipsnio ir 23 straipsnio 2 dalies išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant LW ir *Bundesrepublik Deutschland* (Vokietijos Federacinė Respublika) ginčą dėl *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* (Federalinė migracijos ir pabėgėlių tarnyba, Vokietija) (toliau – Tarnyba) sprendimo nesuteikti suinteresuotajam asmeniui teisės į prieglobstį teisėtumo.

Teisinis pagrindas

Tarptautinė teisė

- 3 1951 m. liepos 28 d. Ženevoje pasirašytos Konvencijos dėl pabėgėlių statuso (Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys, 189 tomas, p. 150, 1954 m., Nr. 2545; lietuvių k. skelbta: Valstybės žinios, 1997 m. vasario 7 d., Nr. 12-227) (toliau – Ženevos konvencija) 1 straipsnio A skirsnio 2 punkte nustatyta.

„Šioje Konvencijoje terminas „pabėgėlis“ nusako asmenį, kuris:

<...>

2. „<...> dėl visiškai pagrįstos baimės būti persekiojamam dėl rasės, religijos, pilietybės, priklausymo tam tikrai socialinei grupei ar politinių įsitikinimų yra už šalies, kurios pilietis jis yra, ribų ir negali arba bijo naudotis tos šalies gynyba; arba neturėdamas atitinkamos pilietybės ir būdamas už šalies, kurioje anksčiau buvo jo nuolatinė gyvenamoji vieta, ribų dėl tokių įvykių negali ar bijo į ją grįžti.

Jei asmuo turi kelių šalių pilietybę, terminas „šalis, kurios pilietis jis yra“ reiškia bet kurią šalį, kurios pilietis jis yra ir nelaikoma, kad ta šalis jo negins, jei be svarbios priežasties, susijusios su visiškai pagrįsta baime, jis nepasinaudoja vienos iš šalių, kurios pilietis jis yra, gynyba.“

Sąjungos teisė

- 4 Direktyva 2011/95 2004 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 2004/83/EB dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo pabėgėliams ar asmenims, kuriems reikalinga tarptautinė apsauga, jų statuso ir suteikiamos apsaugos pobūdžio būtinausių standartų (OL L 304, 2004, p. 12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių kalba, 19 sk., 7 t., p. 96) buvo išdėstyta nauja redakcija.
- 5 Direktyvos 2011/95 4, 12, 14, 16, 18, 19, 36 ir 38 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:
- „(4) Ženevos konvencija ir Protokolas yra tarptautinio teisinio pabėgėlių apsaugos režimo kertinis akmuo.
- <...>
- (12) pagrindinis šios direktyvos tikslas – užtikrinti, kad valstybės narės taikytų bendrus asmenų, kuriems tikrai reikia tarptautinės apsaugos, identifikavimo kriterijus, ir užtikrinti, kad tiems asmenims visose valstybėse narėse būtų suteiktos būtiniausios lengvatų;
- <...>
- (14) valstybės narės turėtų turėti teisę nustatyti arba palikti galioti palankesnes nei šioje direktyvoje nustatyti reikalavimai nuostatas dėl trečiųjų šalių piliečių arba asmenų be pilietybės, kurie prašo valstybės narės tarptautinės apsaugos, kai suprantama, jog toks prašymas grindžiamas tuo, kad atitinkamas asmuo yra pabėgėlis, kaip apibrėžta Ženevos konvencijos 1 straipsnio A skirsnyje, arba papildomą apsaugą galintis gauti asmuo;
- <...>
- (16) Ši direktyva paiso pagrindinių teisių ir principų, kurie yra pripažįstami Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje. Šia direktyva visų pirma siekiama užtikrinti visišką pagarbą žmogaus orumui ir prieglobsčio prašytojų bei juos lydinių šeimos narių teisę į prieglobstį, taip pat skatinti taikyti tos Chartijos 1, 7, 11, 14, 15, 16, 18, 21, 24, 34 ir 35 straipsnius, todėl direktyva turėtų būti atitinkamai įgyvendinama;
- <...>
- (18) įgyvendindamos šią direktyvą valstybės narės pirmiausia turėtų atsižvelgti į geriausias vaiko interesus pagal <...> Jungtinių Tautų vaiko teisių konvenciją[, sudarytą Niujorke 1989 m. lapkričio 20 d. (Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys, 1577 t., p. 3)]. Vertindamos geriausias vaiko interesus valstybės narės visų pirma turėtų tinkamai atsižvelgti į šeimos vienovės principą <...>
- (19) būtina išplėsti šeimos narių sąvoką, <...> ypatingą dėmesį skiriant geriausiems vaiko interesams;
- <...>
- (36) šeimos nariams vien dėl jų giminystės su pabėgėliu ryšio paprastai gali grėsti tokie persekiojimo veiksmai, kurie gali būti pagrindu pabėgėlio statusui suteikti;

<...>

(38) sprendamos dėl teisių į lengvatas, kurios numatytos šioje direktyvoje, valstybės narės turėtų deramai atsižvelgti į geriausius vaiko interesus ir į tarptautinės apsaugos gavėjo artimų giminaičių, kurie jau yra valstybėje narėje ir kurie nėra to apsaugos gavėjo šeimos nariai, ypatingas priklausomumo nuo jo aplinkybes. Išimtinėmis aplinkybėmis, kai tarptautinės apsaugos gavėjo artimas giminaitis yra vedęs (ištekėjusi) nepilnametis (-ė), tačiau jo (jos) nelydi sutuoktinė (-is), gali būti laikoma, kad geriausi nepilnamečio interesai bus užtikrinami jo (jos) pradinėje šeimoje.“

6 Šios direktyvos 2 straipsnyje „Sąvokų apibrėžtys“ nustatyta:

„Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

<...>

d) pabėgėlis – trečiosios šalies pilietis, kuris dėl visiškai pagrįstos persekiojimo dėl rasės, religijos, tautybės, politinių pažiūrų ar priklausymo prie tam tikros socialinės grupės baimės yra už šalies, kurios pilietis jis yra, ribų ir negali arba dėl tokios baimės nepageidauja naudotis tos šalies apsauga, arba asmuo be pilietybės, kuris dėl minėtų priežasčių būdamas už šalies, kurioje yra jo ankstesnė įprastinė gyvenamoji vieta, ribų negali ar dėl tokios baimės nepageidauja į ją grįžti ir kuriam netaikomas 12 straipsnis;

<...>

j) šeimos nariai – tiek, kiek šeima jau egzistavo kilmės šalyje, toliau išvardyti tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariai, kurie yra toje pačioje su tarptautinės apsaugos prašymu susijusioje valstybėje narėje:

- tarptautinės apsaugos gavėjo sutuoktinis arba nesantuokinis partneris, su kuriuo sieja stabilūs santykiai <...>,
- pirmoje įtraukoje nurodytų porų arba tarptautinės apsaugos gavėjo nepilnamečiai vaikai, jei jie nėra susituokę, nesvarbu, ar jie yra santuokiniai ar nesantuokiniai, ar įvaikinti, kaip apibrėžta nacionalinėje teisėje,
- tėvas, motina ar kitas suaugęs asmuo, pagal atitinkamos valstybės narės teisę ar praktiką atsakingas už tarptautinės apsaugos gavėją <...>;

k) nepilnametis – jaunesnis nei 18 metų trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės;

<...>

n) kilmės šalis – pilietybės šalis ar šalys, o asmenų be pilietybės atveju – šalis, kurioje yra ankstesnė įprastinė gyvenamoji vieta.“

- 7 Šios direktyvos 3 straipsnyje „Palankesni reikalavimai“ numatyta:
- „Valstybės narės gali nustatyti arba palikti galioti palankesnius reikalavimus, skirtus nustatyti, kuris asmuo gali būti priskiriamas prie pabėgėlio ar papildomą apsaugą galinčio gauti asmens, ir tarptautinės apsaugos pobūdį, jei tie reikalavimai yra suderinami su šia direktyva.“
- 8 Direktyvos 2011/95 4 straipsnio „Faktų ir aplinkybių vertinimas“ 3 dalies e punkte numatyta:
- „Tarptautinės apsaugos prašymas vertinamas išnagrinėjus kiekvieną atvejį individualiai ir atsižvelgiant į:
- <...>
- e) tai, ar galima pagrįstai tikėtis, kad prašytojas galėtų naudotis kitos šalies, kurioje jis galėtų gauti pilietybę, apsauga.“
- 9 Šios direktyvos 12 straipsnis „Pabėgėlio statuso nesuteikimas“ suformuluotas taip:
- „1. Trečiosios šalies piliečiui arba asmeniui be pilietybės pabėgėlio statusas nesuteikiamas, jei:
- a) jam taikomas Ženevos konvencijos 1 straipsnio D skirsnis, susijęs su apsauga ar parama, kurią teikia Jungtinių Tautų organai ar agentūros, išskyrus Jungtinių Tautų pabėgėlių reikalų [agentūrą (UNHCR)]. Kai dėl bet kokios priežasties tokios apsaugos ar paramos teikimas nutrūksta, o tokių asmenų padėtis nėra galutinai išspręsta pagal atitinkamas Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos priimtas rezoliucijas, tie asmenys *ipso facto* turi teisę pasinaudoti šioje direktyvoje numatytais lengvatomis;
- b) šalies, kurioje jis apsigyveno, kompetentingos institucijos yra pripažinusios, kad jis turi teises ir pareigas, kurios priskiriamos tos šalies piliečiams, arba jiems prilygstančias teises ir pareigas.
2. Trečiosios šalies piliečiui arba asmeniui be pilietybės pabėgėlio statusas nesuteikiamas, jei yra rimtų priežasčių manyti, kad:
- a) jis padarė nusikaltimą taikai, karo nusikaltimą arba nusikaltimą žmoniškumui, kaip apibrėžta tarptautiniuose dokumentuose, į kuriuos įtrauktos nuostatos dėl tokių nusikaltimų;
- b) jis padarė sunkų nepolitinį nusikaltimą ne prieglobsčio šalyje prieš pripažįstant jį pabėgėliu, t. y. prieš išduodant leidimą gyventi, grindžiamą pabėgėlio statuso suteikimu; sunkiais nepolitiniais nusikaltimais gali būti laikomi ypač žiaurūs veiksmai, net jei jie įvykdyti tariamai politiniu tikslu;
- c) jis arba ji yra kaltas (-a) dėl Jungtinių Tautų siekiams ir principams prieštaraujančių veiksmų, nurodytų Jungtinių Tautų chartijos preambulėje ir 1 bei 2 straipsniuose.
3. 2 dalis taikoma asmenims, kurie kursto ar kitaip dalyvauja vykdant joje nurodytus nusikaltimus ar veiksmus.“
- 10 Šios direktyvos 23 straipsnyje „Šeimos vientisumo [vienovės] išsaugojimas“ nustatyta:
- „1. Valstybės narės užtikrina galimybę išsaugoti šeimos vientisumą [vienovę].

2. Valstybės narės užtikrina, kad tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariai, kuriems patiems tokia apsauga negali būti suteikta, turėtų teisę į 24–35 straipsniuose nurodytas lengvatas nacionalinių procedūrų nustatyta tvarka, kiek tai suderinama su šeimos nario asmeniniu teisiniu statusu.

3. 1 ir 2 dalys netaikomos tuomet, kai šeimos nariui nesuteikiama arba nebūtų suteikta tarptautinė apsauga pagal III ir V skyrius.

4. Nepaisant 1 ir 2 dalių, valstybės narės nacionalinio saugumo ar viešosios tvarkos sumetimais gali atsisakyti suteikti jose nurodytas lengvatas, jas sumažinti ar panaikinti.

5. Valstybės narės gali nuspręsti, kad šis straipsnis taip pat taikomas kitiems artimiems giminaičiams, kurie paliekant kilmės šalį gyveno kartu kaip šeimos nariai ir kurie tuo metu buvo visiškai ar daugiausia priklausomi nuo tarptautinės apsaugos gavėjo.“

Vokietijos teisė

- 11 Pagrindinėje byloje taikomos redakcijos, kuri paskelbta 2008 m. rugsėjo 2 d. (BGBl. 2008 I, p. 1798), 1992 m. birželio 26 d. *Asylgesetz* (Prieglobsčio įstatymas) (BGBl. 1992 I, p. 1126) (toliau – *AsylG*) 3 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Užsienietis yra pabėgėlis, kaip tai suprantama pagal [Ženevos] konvenciją <...>, jeigu jis

1. dėl pagrįstos persekiojimo dėl rasės, religijos, tautybės, politinių pažiūrų ar priklausymo tam tikrai socialinei grupei baimės
2. yra už (kilmės) šalies ribų
 - a) ne savo pilietybės šalyje ir negali arba dėl tokios baimės nepageidauja atsiduoti tos šalies globai.

<...>“

- 12 *AsylG* 26 straipsnio 2 dalyje numatyta:

„Prašymo suteikti prieglobstį pateikimo dieną nepilnametis nesusituokęs prieglobsčio prašytojo vaikas pateikus prašymą pripažįstamas turinčiu teisę į prieglobstį, jei galutiniu sprendimu užsienietis yra pripažintas prieglobsčio prašytoju ir šis pripažinimas nėra naikintinas ar atšauktinas.“

- 13 Pagal *AsylG* 26 straipsnio 4 dalį šis straipsnis netaikomas, be kita ko, asmenims, kuriems taikomas Direktyvos 2011/95 12 straipsnio 2 dalyje numatytas pabėgėlio statuso nesuteikimo pagrindas.

- 14 *AsylG* 26 straipsnio 5 dalyje numatyta:

„Asmenų, kuriems suteikta tarptautinė apsauga, šeimos nariams, kaip jie suprantami pagal 1–3 dalis, *mutatis mutandis* taikomos 1–4 dalys. Teisę į prieglobstį pakeičia pabėgėlio statusas arba papildoma apsauga. <...>“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 15 Ieškovė pagrindinėje byloje gimė 2017 m. Vokietijoje, jos motina tunisietė, o tėvas siras.

- 16 Ieškovė pagrindinėje byloje turi Tuniso pilietybę. Nenustatyta, ar ji taip pat turi Sirijos pilietybę.
- 17 2015 m. spalio mėn. Tarnyba suteikė ieškovės pagrindinėje byloje tėvui pabėgėlio statusą. Ieškovės pagrindinėje byloje motinos, gimusios Libijoje ir nurodžiusios joje nuolatinę gyvenamąją vietą iki išvykimo iš šios valstybės, tarptautinės apsaugos prašymas nebuvo patenkintas.
- 18 2017 m. rugsėjo 15 d. sprendimu Tarnyba atmetė ieškovės pagrindinėje byloje vardu po jos gimimo pateiktą tarptautinės apsaugos prašymą kaip „akivaizdžiai nepagrįstą“.
- 19 2019 m. sausio 17 d. sprendimu *Verwaltungsgericht Cottbus* (Kotbuso administracinis teismas, Vokietija) panaikino šį sprendimą, kiek juo ieškovės pagrindinėje byloje prašymas suteikti prieglobstį buvo atmestas kaip „akivaizdžiai nepagrįstas“, o ne kaip „nepagrįstas“, ir atmetė likusią ieškinio dalį. Tas teismas manė, kad ieškovė neatitinka pabėgėlio statuso gavimo reikalavimų, nes Tunise, jos kilmės šalyje arba vienoje iš jos kilmės šalių, jai neturėtų kilti jokios pagrįstos persekiojimo baimės. Be to, tas teismas nusprendė, kad ieškovė negali pagal *AsylG* 26 straipsnio 2 ir 5 dalis kildinti teisės į šeimos apsaugą remdamasi jos tėvui Vokietijoje suteiktu pabėgėliu statusu. Teismas nusprendė, kad tarptautinės pabėgėlių apsaugos subsidiarumo principui prieštarautų tai, jei tarptautinė apsauga būtų suteikiama ir asmenims, kurie kaip valstybės, kuri gali jiems suteikti apsaugą, piliečiai nepatenka į asmenų, kuriems reikia apsaugos, kategoriją.
- 20 Ieškovė pagrindinėje byloje dėl to teismo sprendimo pateikė kasacinį skundą *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis vyriausiasis administracinis teismas, Vokietija).
- 21 Kasaciniame skunde ieškovė pagrindinėje byloje teigia, kad skirtingų pilietybių tėvų nepilnamečiams vaikams reikia suteikti pabėgėlio statusą šeimos apsaugos pagrindu pagal *AsylG* 26 straipsnio 2 dalį ir šio straipsnio 5 dalies pirmą sakinį ir tuomet, kai pabėgėlio statusas buvo suteiktas tik vienam iš tėvų. Tarptautinės pabėgėlių apsaugos subsidiarumo principas to nedraudžia. Pagal Direktyvos 2011/95 3 straipsnį valstybei narei leidžiama numatyti, jog tuo atveju, kai tarptautinė apsauga suteikiama šeimos nariui, ja gali naudotis ir kiti šios šeimos nariai su sąlyga, kad jiems netaikomi šios direktyvos 12 straipsnyje įtvirtinti nesuteikimo pagrindai ir dėl būtinybės išsaugoti šeimos vienovę jų padėtis susijusi su tarptautinės apsaugos tikslu. Pagal šias teisės nuostatas ypatingas dėmesys turėtų būti skiriamas nepilnamečių apsaugai ir vaiko interesams.
- 22 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad ieškovė pagrindinėje byloje negali prašyti suteikti pabėgėlio statuso, remdamasi savarankiška teise. Iš tiesų iš Ženevos konvencijos 1 straipsnio A skirsnio 2 dalies antros pastraipos, kurioje įtvirtintas pabėgėlių tarptautinės apsaugos subsidiarumo principas, matyti, kad asmenims, turintiems dvi ar daugiau pilietybes, negali būti suteiktas pabėgėlio statusas, jeigu jie gali pasinaudoti vienos iš šalių, kurios piliečiai jie yra, apsauga. Būtent taip reikia aiškinti ir Direktyvos 2011/95 2 straipsnio d ir n punktus. Tik asmuo, kuris neturi apsaugos, nes negali pasinaudoti veiksminga savo kilmės šalies apsauga, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio n punktą, yra pabėgėlis, kaip jis suprantamas pagal šios direktyvos 2 straipsnio d punktą. Veiksminga apsauga ieškovė gali pasinaudoti Tunise, kurio pilietybę ji turi.
- 23 Vis dėlto ieškovė pagrindinėje byloje atitinka Vokietijos teisėje nustatytas pabėgėlio statuso suteikimo kaip vieno iš tėvų, kuriam suteiktas šis statusas, nesusituokusiam pabėgėlio vaikui sąlygas. Iš tiesų pagal *AsylG* 26 straipsnio 2 dalį ir šio straipsnio 5 dalies pirmą ir antrą sakinius

išvestinis pabėgėlio statusas, siekiant užtikrinti šeimos apsaugą prieglobsčio srityje, turi būti suteiktas taip pat vaikui, kuris gimė Vokietijoje ir per kitą iš tėvų turi trečiosios valstybės, kurios teritorijoje jis nėra persekiojamas, pilietybę.

- 24 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar toks Vokietijos teisės aiškinimas suderinamas su Direktyva 2011/95.
- 25 Tokiomis aplinkybėmis *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis vyriausiasis administracinis teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokius prejudicinius klausimus:

- „1) Ar [Direktyvos 2011/95] 3 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiama valstybės narės nuostata, pagal kurią pabėgėlio statusas kaip išvestinė teisė turi būti suteikiamas nepilnamečiam nesusituokusiam asmens, kuriam suteiktas pabėgėlio statusas, vaikui (pabėgėlių šeimos apsauga) ir tuo atveju, jei šis vaikas bet kuriuo atveju – per kitą iš tėvų – taip pat turi kitos šalies, kuri nėra pabėgėlio kilmės šalis ir kurios apsauga vaikas gali naudotis, pilietybę?
- 2) Ar Direktyvos 2011/95 23 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad apribojimu, pagal kurį teisė į šios direktyvos 24–35 straipsniuose nurodytas lengvatas šeimos nariams suteikiama tik tuo atveju, jei tai suderinama su asmeniniu šeimos nario teisiniu statusu, draudžiama pirmame klausime aprašytomis aplinkybėmis suteikti nepilnamečiam vaikui pabėgėlio statusą kaip išvestinę teisę?
- 3) Ar atsakant į pirmąjį ir antrąjį prejudicinius klausimus turi reikšmės aplinkybė, ar vaikas ir jo tėvai turi pagrįstą galimybę apsistoti šalyje, kurios piliečiai yra vaikas ir jo motina, kurios apsauga jie gali naudotis ir kuri nėra pabėgėlio (tėvo) kilmės šalis, ar pakanka, kad šeimos vienybė federalinėje teritorijoje gali būti išlaikyta remiantis buvimą šalyje reglamentuojančiomis teisės normomis?“

Dėl prejudicinių klausimų

- 26 Savo klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2011/95 3 straipsnis ir 23 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinami taip, kad pagal juos draudžiama valstybei narei, remiantis palankesniais nacionalinėmis nuostatomis, suteikti pabėgėlio statusą kaip išvestinę teisę šeimos vienovės išsaugojimo tikslais nepilnamečiam nesusituokusiam asmens, kuriam pabėgėlio statusas suteiktas pagal šioje direktyvoje nustatytą sistemą, vaikui, taip pat ir tuo atveju, jeigu šis vaikas gimė šios valstybės narės teritorijoje ir per kitą iš tėvų turi kitos trečiosios šalies, kurios teritorijoje jam nekyla pavojus būti persekiojamam, pilietybę. Šiomis aplinkybėmis šis teismas taip pat siekia išsiaiškinti, ar, siekiant atsakyti į šį klausimą, svarbu žinoti, ar vaikas ir jo tėvai turi pagrįstą galimybę įsikurti tos trečiosios šalies teritorijoje.
- 27 Pirmiausia primintina, kad pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją aiškinant Direktyvos 2011/95 nuostatas reikia atsižvelgti į jos bendrą struktūrą ir tikslą, laikantis Ženevos konvencijos ir kitų atitinkamų sutarčių, nurodytų SESV 78 straipsnio 1 dalyje. Iš direktyvos 16 konstatuojamosios dalies aiškiai matyti, kad jos turi būti aiškinamos taip, kad

neprieštarautų Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje (toliau – Chartija) pripažintoms teisėms (šiuo klausimu žr. 2021 m. sausio 13 d. Sprendimo *Bundesrepublik Deutschland (Iš Palestinos kilusio asmens be pilietybės pabėgėlio statusas)*, C-507/19, EU:C:2021:3, 39 punktą).

- 28 Siekiant atsakyti į pateiktus klausimus, pirma, reikia konstatuoti, kad vaikas, kurio padėtis tokia, kaip nurodyta šio sprendimo 26 punkte, neatitinka reikalavimų, kad jam pačiam būtų suteiktas pabėgėlio statusas pagal Direktyvoje 2011/95 įtvirtintą sistemą.
- 29 Šiuo klausimu primintina, kad pagal Direktyvos 2011/95 2 straipsnio d punktą „pabėgėlis“ apibrėžiamas kaip „trečiosios šalies pilietis, kuris dėl visiškai pagrįstos persekiojimo dėl rasės, religijos, tautybės, politinių pažiūrų ar priklausymo prie tam tikros socialinės grupės [tam tikrai socialinei grupei] baimės yra už šalies, kurios pilietis jis yra, ribų ir negali arba dėl tokios baimės nepageidauja naudotis tos šalies apsauga <...>“.
- 30 Iš šios apibrėžties matyti, jog tam, kad asmuo būtų pripažintas pabėgėliu, turi būti įvykdytos dvi neatsiejamai susijusios sąlygos, pirma, dėl persekiojimo baimės ir, antra, dėl apsaugos nuo trečiosios šalies, kurios pilietis yra suinteresuotasis asmuo, persekiojimo veiksmų nebuvimo (šiuo klausimu žr. 2021 m. sausio 20 d. Sprendimo *Secretary of State for the Home Department*, C-255/19, EU:C:2021:36, 56 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 31 Toje apibrėžtyje iš esmės pakartojama Ženevos konvencijos 1 straipsnio A skirsnio 2 dalyje pateikta apibrėžtis. Joje nustatyta, kad „[j]ei asmuo turi kelių šalių pilietybę, terminas „šalis, kurios pilietis jis yra“ reiškia bet kurią šalį, kurios pilietis jis yra, ir nelaikoma, kad ta šalis jo negins, jei be svarbios priežasties, susijusios su visiškai pagrįsta baime, jis nepasinaudoja vienos iš šalių, kurios pilietis jis yra, gynyba“.
- 32 Nors šis patikslinimas, kuris yra tarptautinės apsaugos subsidiarumo principo išraiška, nėra aiškiai įtrauktas į Direktyvą 2011/95, vis dėlto iš jos 2 straipsnio n punkto matyti, kad kiekviena šalis, kurios pilietybę turi prašytojas, šioje direktyvoje turi būti laikoma „kilmės šalimi“.
- 33 Taigi iš Direktyvos 2011/95 2 straipsnio d punkto, siejamo su šios direktyvos 2 straipsnio n punktu, matyti, kad tarptautinės apsaugos prašytojas, turintis kelių trečiųjų šalių pilietybę, laikomas netekusiu apsaugos tik tuo atveju, jeigu negali arba, baimindamasis persekiojimo, nenori pasinaudoti nė vienos iš šių šalių apsauga. Tokį aiškinimą taip pat patvirtina šios direktyvos 4 straipsnio 3 dalies e punktas, pagal kurį, vertinant tarptautinės apsaugos prašymą išnagrinėjus kiekvieną atvejį individualiai, reikia atsizvelgti į tai, ar galima pagrįstai tikėtis, kad prašytojas galėtų naudotis kitos šalies, kurioje jis galėtų gauti pilietybę, apsauga.
- 34 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad ieškovė pagrindinėje byloje galėtų gauti veiksmingą apsaugą Tunise, t. y. trečiojoje šalyje, kurios pilietybę ji turi per savo motiną. Šiuo klausimu tas teismas pažymi, kad nėra jokių duomenų, leidžiančių manyti, kad Tuniso Respublika nebūtų pasirengusi ar negalėtų suteikti ieškovei pagrindinėje byloje būtinos apsaugos nuo persekiojimo ir grąžinimo į Siriją, jos tėvo, kuriam Vokietijos valdžios institucijos suteikė pabėgėlio statusą, kilmės šalį, arba į kitą trečiąją šalį.
- 35 Šiomis aplinkybėmis reikia priminti, kad pagal Direktyvoje 2011/95 įtvirtintą sistemą tarptautinės apsaugos prašymas negali būti patenkintas individualiai vien dėl to, kad prašytojo šeimos narys pagrįstai bijo persekiojimo ar jam kyla realus didelės žalos pavojus, jei nustatoma, kad, nepaisant jo ryšio su šiuo šeimos nariu ir ypatingo pažeidžiamumo, kuris, kaip nurodyta šios

direktyvos 36 konstatuojamojoje dalyje, paprastai dėl to atsiranda, pačiam prašytojui nekyla persekiojimo ar didelės žalos pavojaus (šiuo klausimu žr. 2018 m. spalio 4 d. Sprendimo *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 50 punktą).

- 36 Antra, reikia pažymėti, kad Direktyvoje 2011/95 nenumatyta taip išplėsti, suteikiant išvestines teises, pabėgėlio ar papildomos apsaugos statuso jo gavėjo šeimos nariams, kurie patys neįvykdo šio statuso suteikimo sąlygų. Vadinasi, pagal minėtos direktyvos 23 straipsnį reikalaujama tik to, kad valstybės narės savo nacionalinę teisę sutvarkytų taip, kad tokie šeimos nariai pagal nacionalines procedūras ir tiek, kiek tai suderinama su šių šeimos narių asmeniniu teisiniu statusu, galėtų prašyti tam tikrų lengvatų, apimančių, be kita ko, leidimą gyventi šalyje, galimybę įsidarbinti arba mokytis, kuriomis siekiama išsaugoti šeimos vienovę (šiuo klausimu žr. 2018 m. spalio 4 d. Sprendimą *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 68 punktą).
- 37 Be to, iš Direktyvos 2011/95 2 straipsnio j punkto, kuriame apibrėžta sąvoka „šeimos nariai“ pagal šią direktyvą, siejamo su jos 23 straipsnio 2 dalimi, matyti, kad valstybių narių pareiga numatyti galimybę pasinaudoti šiomis lengvatomis netaikoma tarptautinės apsaugos gavėjo vaikams, gimusiems priimančiojoje valstybėje narėje šeimoje, sukurtoje toje valstybėje.
- 38 Trečia, siekiant nustatyti, ar valstybė narė, suteikdama išvestines teises ir vadovaudamasi šeimos vienovės išsaugojimo tikslais, vis dėlto gali suteikti pabėgėlio statusą vaikui, kuris yra tokioje padėtyje, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, primintina, kad pagal Direktyvos 2011/95 3 straipsnį valstybėms narėms leidžiama nustatyti arba palikti galioti „palankesnius reikalavimus, skirtus nustatyti, kuris asmuo gali būti priskiriamas prie pabėgėlio ar papildomą apsaugą galinčio gauti asmens, ir tarptautinės apsaugos pobūdį, jei tie reikalavimai yra suderinami su šia direktyva“.
- 39 Teisingumo Teismas konstatavo, kad iš šios formuluotės, siejamos su Direktyvos 2011/95 14 konstatuojamąja dalimi, matyti, kad šios direktyvos 3 straipsnyje numatyti palankesni reikalavimai gali, be kita ko, apimti sąlygų, kuriomis trečiųjų šalių piliečiai arba asmenys be pilietybės gali gauti pabėgėlio arba papildomos apsaugos suteikiamą statusą, sušvelninimą (šiuo klausimu žr. 2018 m. spalio 4 d. Sprendimo *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 70 punktą).
- 40 Dėl šiame 3 straipsnyje esančio patikslinimo, jog bet kokie palankesni reikalavimai turi būti suderinami su šia direktyva, Teisingumo Teismas nusprendė, kad šie reikalavimai negali prieštarauti šios direktyvos bendrai struktūrai ar tikslams. Kalbant konkrečiai, draudžiami reikalavimai, kuriais siekiama suteikti pabėgėlio arba tarptautinės apsaugos statusą trečiųjų šalių piliečiams arba asmenims be pilietybės, kurių padėtis visiškai neatitinka tarptautinės apsaugos teikimo logikos (šiuo klausimu žr. 2018 m. spalio 4 d. Sprendimo *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 71 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 41 Nacionalinėje teisėje numatytas pabėgėlio statuso automatinis pripažinimas asmens, kuriam šis statusas buvo suteiktas pagal Direktyvą 2011/95, šeimos nariams bet kuriuo atveju paprastai neprieštarauja tarptautinės apsaugos teikimo logikai (šiuo klausimu žr. 2018 m. spalio 4 d. Sprendimo *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 72 punktą).
- 42 Pirma, 1951 m. liepos 25 d. Jungtinių Tautų Organizacijos įgaliotųjų atstovų konferencijos dėl pabėgėlių ir pilietybės neturinčių asmenų statuso, kurioje buvo parengtas Ženevos konvencijos tekstas, galutiniame akte pabrėžę, kad „šeimos vientisumas [vienovė] <...> yra esminė pabėgėlio teisė“, ir Ženevos konvenciją pasirašiusioms valstybėms rekomenduodami imtis būtinų pabėgėlio

šeimos apsaugos priemonių ir visų pirma <...> „užtikrinti pabėgėlio šeimos vientisumo [vienovės] išsaugojimą <...>“, šios konvencijos rengėjai nustatė glaudų ryšį tarp tokių priemonių ir tarptautinės apsaugos teikimo logikos. Be to, šį ryšį daug kartų patvirtino UNHCR organai.

- 43 Antra, pačioje Direktyvoje 2011/95 pripažįstama, kad toks ryšys egzistuoja, nes jos 23 straipsnio 1 dalyje valstybės narės apskritai įpareigojamos rūpintis tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos vienovės išsaugojimu.
- 44 Todėl reikia konstatuoti, kad automatinis pabėgėlio statuso kaip išvestinės teisės suteikimas asmens, kuriam suteiktas pabėgėlio statusas, nepilnamečiam vaikui, neatsižvelgiant į tai, ar šis vaikas pats atitinka šio statuso teikimo sąlygas, ar ne, įskaitant atvejus, kai vaikas gimė priimančiojoje valstybėje narėje, kaip numatyta pagrindinėje byloje nagrinėjamoje nacionalinėje nuostatoje, kuria, kaip nurodo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, siekiama tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos apsaugos ir šeimos vienovės išsaugojimo tikslo, atitinka tarptautinės apsaugos teikimo logiką.
- 45 Vis dėlto reikia pažymėti, kad gali būti atvejų, kai toks automatinis pabėgėlio statuso kaip išvestinės teisės šeimos vienovės išsaugojimo tikslais suteikimas asmens, kuriam suteiktas pabėgėlio statusas, nepilnamečiam vaikui, nepaisant tokio atitikimo, būtų nesuderinamas su Direktyva 2011/95.
- 46 Iš tiesų, viena vertus, atsižvelgiant į Direktyvoje 2011/95 įtvirtintų nesuteikimo pagrindų paskirtį išsaugoti laikantis Ženevos konvencijos joje numatytos apsaugos sistemos patikimumą, šios direktyvos 3 straipsnyje numatyta išimtis prieštarauja tam, kad valstybės narės nustatytų arba išlaikytų nuostatas, suteikiančias joje numatytą pabėgėlio statusą asmeniui, kuriam pagal 12 straipsnio 2 dalį jis nesuteikiamas (2010 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *B ir D*, C-57/09 ir C-101/09, EU:C:2010:661, 115 punktas).
- 47 Kaip pažymi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, pagal *AsylG* 26 straipsnio 4 dalį tokiems asmenims pabėgėlio statusas nesuteikiamas dėl to, kad kartu taikomos šio 26 straipsnio 2 ir 5 dalių nuostatos.
- 48 Kita vertus, iš Direktyvos 2011/95 23 straipsnio 2 dalies matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė, jog tarptautinės apsaugos gavėjui suteiktos lengvatos nebūtų taikomos šio asmens šeimos nariui, jeigu tai būtų nesuderinama su atitinkamo šeimos nario asmeniniu teisiniu statusu.
- 49 Iš šios nuostatos genezės ir joje numatytos išlygos apimties matyti, kad ji taikoma ir tuo atveju, kai valstybė narė nusprendžia, kad nereikia apsiriboti lengvatų taikymo srities išplėtimu, o pagal šios direktyvos 3 straipsnį nori nustatyti palankesnius reikalavimus, pagal kuriuos tarptautinės apsaugos gavėjui suteiktas statusas automatiškai taikomas jo šeimos nariams, nesvarbu, ar jie įvykdo šio statuso teikimo sąlygas.
- 50 Reikia pažymėti, kad Direktyvos 2011/95 23 straipsnio 2 dalyje esančią išlygą pasiūlė Europos Parlamentas per teisėkūros procedūrą, per kurią buvo priimta Direktyva 2004/83 – jos „nauja redakcija“ yra Direktyva 2011/95, kurios 23 straipsnis iš esmės atitinka tą patį Direktyvos 2004/83 straipsnį. Šis pasiūlymas buvo susijęs su Europos Bendrijų Komisijos pasiūlymu, kuriame numatyta valstybių narių pareiga užtikrinti, kad „tarptautinės apsaugos prašytojų šeimos nariai, kurie juos lydi, galėtų siekti tokio paties statuso, kokį turi jie“. Siūlydamas išplėsti šios pareigos apimtį, kad būtų įtraukti ir šeimos nariai, kurie prie prašytojų prisijungia vėliau, Parlamentas manė, kad buvo ketinama įtraukti šią išlygą, siekiant atsižvelgti į tai, kad

- šeimos nariai „patys gali turėti kitokią nei [prašytojo] teisinį statusą, nesuderinamą su tarptautine apsauga“ (žr. 2002 m. spalio 8 d. Europos Parlamento ataskaitą dėl Tarybos direktyvos pasiūlymo dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo pabėgėliams ar asmenims, kuriems reikalinga tarptautinė apsauga, jų statuso ir suteikiamos apsaugos pobūdžio būtiniausių standartų, COM(2001)510, A 5-0333/2002 *final*, 22 pakeitimas (OL C 51 E, 2002, p. 325).
- 51 Galiausiai Sąjungos teisės aktų leidėjas nenustatė šios pareigos. Vis dėlto jis paliko galioti suderinamumo išlygą ir direktyvų 2004/83 ir 2011/95 23 straipsnio 1 ir 2 dalyse tik įpareigojo valstybes nares rūpintis šeimos vienovės išsaugojimu ir užtikrinti, kad tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariai, kurie patys neįvykdo šios apsaugos teikimo sąlygų, turėtų teisę į tam tikras lengvatas nacionalinių procedūrų nustatyta tvarka.
- 52 Taigi iš šio 23 straipsnio genezės matyti, kad valstybė narė, kuri, pasinaudodama šių direktyvų 3 straipsnyje suteikta galimybe, ketina nustatyti arba išlaikyti palankesnius reikalavimus, pagal kuriuos tokiam apsaugos gavėjui suteiktas statusas automatiškai taikomas ir jo šeimos nariams, neatsižvelgiant į tai, ar jie atitinka šio statuso teikimo sąlygas, taikydama šiuos reikalavimus privalo rūpintis, kad būtų laikomasi 23 straipsnio 2 dalyje įtvirtintos išlygos.
- 53 Dėl šios išlygos apimties pažymėtina, kad ji turi būti nustatyta atsižvelgiant į Direktyvos 2011/95 23 straipsnio tikslą užtikrinti asmenų, kuriems suteikta tarptautinė apsauga, šeimos vienovės išsaugojimą ir konkrečias tokios išlygos taikymo aplinkybes.
- 54 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad būtų nesuderinama, be kita ko, su tarptautinės apsaugos gavėjo vaiko, kuris pats neatitinka šios apsaugos gavimo sąlygų, asmeniniu statusu, jeigu būtų išplėsta Direktyvos 2011/95 23 straipsnio 2 dalyje numatytų lengvatų arba šiam apsaugos gavėjui suteikto statuso taikymo apimtis, kai vaikas turi priimančiosios valstybės narės pilietybę arba kitą pilietybę, kuri, atsižvelgiant į visą jo asmeninį teisinį statusą apibūdinančius elementus, jam suteikia teisę į palankesnę vertinimą šioje valstybėje narėje, palyginti su tuo, kuris jam būtų taikomas išplečiant lengvatų ar statuso taikymo apimtį.
- 55 Taip aiškinant Direktyvos 2011/95 23 straipsnio 2 dalyje esančią išlygą visiškai atsižvelgiama į vaiko interesus, kuriais remiantis ši nuostata turi būti aiškinama ir taikoma. Šios direktyvos 16 konstatuojamojoje dalyje aiškiai pabrėžiama, kad šia direktyva gerbiamos Chartijoje pripažintos pagrindinės teisės ir siekiama skatinti taikyti jos 7 straipsnyje garantuojamą teisę į šeimos gyvenimo gerbimą ir Chartijos 24 straipsnyje pripažįstamas vaiko teises, tarp kurių šios nuostatos 2 dalyje įtvirtinta pareiga atsižvelgti į vaiko interesus (šiuo klausimu žr. 2021 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Bundesrepublik Deutschland (Šeimos narys)*, C-768/19, EU:C:2021:709, 36–38 punktus).
- 56 Be to, toks aiškinimas atitinka UNHCR, kurios dokumentai turi ypatingą reikšmę atsižvelgiant į Ženevos konvencijoje jai patikėtą vaidmenį, siūlomą aiškinimą (2019 m. gegužės 23 d. Sprendimo *Bilali*, C-720/17, EU:C:2019:448, 57 punktą).
- 57 Pastabose dėl Direktyvos 2004/83 23 straipsnio 1 ir 2 dalių „[UNHCR] mano, kad šeimos nariams turi būti suteikiamas toks pat statusas (išvestinis statusas), koks suteikiamas pagrindiniam prašytojui, ir pažymi: „[š]eimos vientisumo [vienovės] principas išplaukia iš 1951 m. Jungtinių Tautų konferencijos dėl pabėgėlių ir asmenų be pilietybės statuso ir žmogaus teisių teisės galutinio akto. Daugelyje [Europos Sąjungos] valstybių narių pabėgėlių šeimos nariams suteikiamas išvestinis statusas. [UNHCR] patirtis taip pat rodo, kad paprastai tai yra veiksmingiausias būdas. Vis dėlto yra situacijų, kai teisinio statuso kaip išvestinės teisės principo neturėtų būti laikomasi,

t. y. jeigu šeimos nariai patys nori prašyti prieglobsčio arba jeigu teisinio statuso kaip išvestinės teisės suteikimas būtų nesuderinamas su jų asmeniniu teisiniu statusu, pavyzdžiui, jeigu jie turi priimančiosios šalies pilietybę arba jeigu jie dėl savo pilietybės turi teisę į palankesnę vertinimą.“

- 58 Vis dėlto neatrodo, kad ieškovė pagrindinėje byloje dėl savo Tuniso pilietybės ar kitos jos asmeninį teisinį statusą apibūdinančios aplinkybės turėtų teisę į palankesnę vertinimą Vokietijoje, palyginti su tuo, kuris išplaukia iš pabėgėlio statuso, kuris buvo suteiktas jos tėvui, taikymo apimties išplėtimo, suteikiant išvestines teises, numatyto pagrindinėje byloje nagrinėjamoje nuostatoje; tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekęs teismas.
- 59 Galiausiai reikia konstatuoti, kad palankesnės nacionalinės nuostatos, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, suderinamumas su Direktyva 2011/95, visų pirma jos 23 straipsnio 2 dalyje numatyta išlyga, ar jos taikymas tokiai situacijai, kaip ieškovės pagrindinėje byloje, nepriklauso nuo to, ar ji ir jos tėvai turi pagrįstą galimybę įsikurti Tunise.
- 60 Iš tikrųjų, kaip pažymėjo generalinis advokatas išvados 93 punkte, šiuo straipsniu siekiama tarptautinės apsaugos gavėjui leisti naudotis šios apsaugos teikiamomis teisėmis išsaugant jo šeimos vienovę priimančiosios valstybės narės teritorijoje. Taigi tai, kad ieškovės pagrindinėje byloje šeima turi galimybę įsikurti Tunise, negali pateisinti to, kad šios nuostatos 2 dalyje esanti išlyga būtų suprantama kaip neleidžianti suteikti jai pabėgėlio statuso, nes toks aiškinimas reikštų, kad jos tėvas atsisako jam Vokietijoje suteiktos prieglobsčio teisės.
- 61 Be to, šiomis aplinkybėmis teisės aktų, leidžiančių suteikti pabėgėlio statusą asmens, kuriam šis statusas buvo suteiktas, šeimos nariams, taikymas, kai egzistuoja tokia šeimos įsikūrimo trečiojoje šalyje galimybė, negali paneigti šio sprendimo 41 punkte padarytos išvados, kad tokie teisės aktai neprieštaruja tarptautinės apsaugos teikimo logikai.
- 62 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktus klausimus reikia atsakyti taip: Direktyvos 2011/95 3 straipsnis ir 23 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinami taip, kad pagal juos valstybei narei nedraudžiama remiantis palankesnėmis nacionalinėmis nuostatomis pabėgėlio statusą, kaip išvestinę teisę šeimos vienovės išsaugojimo tikslais suteikti trečiosios šalies piliečio, kuriam pabėgėlio statusas suteiktas pagal šioje direktyvoje nustatytą sistemą, nepilnamečiam vaikui, taip pat ir tuo atveju, jeigu šis vaikas gimė šios valstybės narės teritorijoje ir per kitą iš tėvų turi kitos trečiosios šalies, kurios teritorijoje jam nekyla pavojus būti persekiojamam, pilietybę, su sąlyga, kad tokiam vaikui netaikomas šios direktyvos 12 straipsnio 2 dalyje numatytas pabėgėlio statuso nesuteikimo pagrindas ir jis dėl savo pilietybės ar kito jo asmeninį teisinį statusą apibūdinančio elemento toje valstybėje narėje neturi teisės į palankesnę vertinimą, palyginti su tuo, kuris jam būtų taikomas suteikus pabėgėlio statusą. Šiuo atžvilgiu nesvarbu, ar vaikas ir jo tėvai turi pagrįstą galimybę įsikurti šioje kitoje trečiojoje šalyje.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 63 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų 3 straipsnis ir 23 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinami taip, kad pagal juos valstybei narei nedraudžiama remiantis palankesnėmis nacionalinėmis nuostatomis pabėgėlio statusą kaip išvestinę teisę šeimos vienovės išsaugojimo tikslais suteikti trečiosios šalies piliečio, kuriam pabėgėlio statusas suteiktas pagal šioje direktyvoje nustatytą sistemą, nepilnamečiam vaikui, taip pat ir tuo atveju, jeigu šis vaikas gimė šios valstybės narės teritorijoje ir per kitą iš tėvų turi kitos trečiosios šalies, kurios teritorijoje jam nekyla pavojus būti persekiojamam, pilietybę, su sąlyga, kad tokiam vaikui netaikomas šios direktyvos 12 straipsnio 2 dalyje numatytas pabėgėlio statuso nesuteikimo pagrindas ir jis dėl savo pilietybės ar kito jo asmeninių teisinių statusą apibūdinančio elemento toje valstybėje narėje neturi teisės į palankesnę vertinimą, palyginti su tuo, kuris jam būtų taikomas suteikus pabėgėlio statusą. Šiuo atžvilgiu nesvarbu, ar vaikas ir jo tėvai turi pagrįstą galimybę įsikurti šioje kitoje trečiojoje šalyje.

Parašai.